

Tone Kosem:

Jež in vrana.

(Basen.)

V pozni jeseni je zapazila nekoč vrana ježa, trkljajočega se po listnatem bregu navzdol.

»Ehej, stričko, ehej! Kaj pa vendar delate?« mu zakriči z bukove veje.

»Ali ne veš, teta, da se bliža zima? Spat grem!« ji odgovori jež dobrodušno. »Da bom imel pa pozimi gorko in mehko posteljico, se valjam zdaj tukaj, da prinesem na svojih bodicah kolikor mogoče veliko listja domov.«

»In kako dolgo boste spali, striček?«

»Prespal bom vso zimo, tetka.«

»Prespal vso zimo? Torej vi zime niti ne poznate. O, blagor vam, stričko, tisočkrat vam blagor, da je ne poznate!« ga poblagruje vrana. »Ker ne poznate zime, tudi mraza in gladu ne poznate. Medtem ko boste vi sladko spali, bomo pa me tetke žalostno poletavale nad mrtvimi polji, pa zmrzovala in stradale... Jaz in na tisoče mojih sorodnic... bomo zmrzovala in stradale kakor vsako zimo. Zavidam vas, stričko!«

Vrana žalostno krakajoč odleti,

Zares! Kdo bi ga ne zavidal — strička ježa? Srečen, kdor more hude dni prespati! Kako kmalu bo zanj spet tu ljuba pomlad!

In za nas? — — O, kdaj še, kdaj še!

